

Homilia d'inici de ministeri de Mons. Salvador Cristau Coll com a Bisbe de Terrassa

S. E. Catedral Basilica del Sant Esperit, 5 de febrer de 2022

Benvolguts Srs. Cardenals, Arquebisbes i Bisbes, pares abats, preveres, diaques, seminaristes, membres de la vida consagrada i laics; membres dels consells diocesans, delegats episcopals i representants d'institucions eclesials; Srs. Alcaldes, Sra. Directora general d'afers religiosos de la Generalitat de Catalunya, regidors, representants d'institucions, autoritats acadèmiques i membres dels cossos de seguretat; representants d'altres confessions cristianes i d'altres religions.

Una salutació especial a tots els que seguïu aquesta celebració a través dels mitjans de comunicació, el canal *YouTube* del bisbat de Terrassa, 13TV que la retransmet a tota Espanya, un saludo especial para todos vosotros, i altres mitjans de comunicació i xarxes socials.

Germans i germanes. Hermanos y hermanas,

En primer lloc vull expressar una acció de gràcies. Dono gràcies a Déu per tot el que m'ha donat al llarg de la meua vida, des dels meus pares fins a vosaltres, que formeu part també de la meua vida.

Vull donar gràcies també al Sant Pare Francesc per la confiança que ha posat en mi i que, si us dic que no ho mereixo, pensareu potser que estic dient unes paraules protocol·làries... Però, és que no mereixem res del que hem rebut. És Ell, com a Pare bo bondados que ens va conduint, alimentant i guiant a través de persones i fets concrets de la nostra vida.

Les paraules de Jesús que hem sentit proclamar a l'Evangelí, tot aquest capítol 15 de l'evangelí de sant Joan, en el context del sant sopar, en la intimitat d'una celebració ritual però familiar, són com el resum de tot el que el Senyor ens ha volgut comunicar amb paraules i fets en la seva encarnació i amb la seva vida, que en aquell moment es disposava a culminar amb la seva entrega a la creu.

La revelació de l'amor infinit i entranyable del Pare al seu Fill: **"Tal com el Pare m'estima, també jo us estimo a vosaltres"**, i del que ells, Pare i Fill, ens tenen a nosaltres els homes. El Fill ho rep tot del Pare i li ho retorna tot amb un amor etern i infinit també en l'Esperit Sant. I aquí hem entrat també nosaltres, perquè Déu s'ha compromès, ens ha implicat en aquest amor.

La temptació dels homes de tots els temps ha estat sempre la de fer-nos una religió a la nostra mida, una relació amb Déu que puguem controlar, que ens sigui d'utilitat. I sovint ens fixem més en nosaltres (les nostres necessitats, les nostres pors...) que en Ell i, per suposat, que en els germans.

Però Déu és lliure, el seu amor és lliure, resulta que Ell ens estima, malgrat la nostra pobresa, la nostra mesquinesa i misèria. L'amor de Déu és totalment lliure encara que ens costa molt de creure-ho de veritat. Ell **"fa sortir el sol sobre bons i dolents i fa ploure sobre justos i injustos"**(Mt 5,45).

En un món secularitzat, en el que es vol apartar el nom de Déu i la seva presència de tots els àmbits: la societat, la cultura, la ciència i la tècnica,

l'educació... En un ambient en el que es respira una atmosfera de materialisme i de consumisme que fins i tot ara ens ho porten a casa sense necessitat de cap esforç. En uns moments en els que fins i tot els cristians, i a l'Església també, experimentem un cert cansament per tants fets i situacions doloroses i dures que ens pesen, el que necessitem és, sobretot, refermar la nostra fe, refermar-la i reafirmar-la, i portar-la al món sigui com sigui.

L'evangelització ha de ser un objectiu present cada dia en els nostres projectes, les nostres intencions i les nostres activitats.

Fa molt de fred, germans, sí, i no em refereixo ara al de l'hivern, perquè som en un temps fred, però no ens podem quedar paralyzats davant tot això perquè d'altra banda vivim uns temps privilegiats, són els temps que el Senyor ens dona. Ell continua present i guiant la seva Església i ens dona signes de la seva presència: **“Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món” (Mt 28, 20).**

Si en lloc d'obstinar-nos en fer la nostra voluntat, els nostres projectes (“jo ho veig així, jo ho sento així, sempre s'ha fet així...”), si en lloc de posar l'esperança en les nostres realitzacions i en els nostres esforços, sovint estèrils, ens mantinguéssim més en l'amor que ens Ell ens té - **“Manteniu-vos en el meu amor”** - complint la seva voluntat, descobriríem aleshores l'alegria de l'evangeli, l'alegria de ser estimats tal com el Pare estima al Fill, l'alegria que ens falta moltes vegades als cristians. I la comunicariem al món, us ho asseguro. **“Us he dit tot això perquè la meva joia sigui també la vostra, i la vostra joia sigui completa” (Jn 15, 11)**, acabem d'escoltar en l'evangeli.

Però Déu té sempre la iniciativa, Ell ens va sempre pel davant. Ell sempre és el primer! Ha dut a terme la creació amb un disseny d'amor infinit, ha volgut compartir la seva vida i el seu amor amb nosaltres.

Ens ha escollit a cada un i ens ha cridat a ser fills seus, a formar part de la seva família, ens ha obert les portes de casa seva i ens ha convidat a quedar-nos per sempre com a fills. I ens envia a fer créixer la família buscant nous germans. Evangelitzar és sortir pels camins i les cruïlles i convidar tots els que trobem a la festa del banquet, com ens recorda el Senyor: **“L'amo va dir al seu servent: surt pels camins i pels horts i insisteix que vingui gent fins que s'ompli la casa” (Lc 14, 23).**

El Senyor ens convida a una festa, i hem de transmetre l'alegria de ser-hi convidats! Això és el que significa ser cristians, això és el que és l'Església, aquesta és la crida que hem rebut en el Baptisme: **“No m'heu escollit vosaltres a mi; sóc jo qui us he escollit a vosaltres i us he confiat la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per sempre” (Jn 15, 16).**

Som cridats, per tant, a ser fills; és la crida a la santedat. Escollits i enviats a anar pertot arreu i donar fruit, aquesta és la crida a l'evangelització. I així Ell ha forjat la nostra identitat: som fills, escollits, estimats, enviats. Es tracta d'una vocació, una identitat que suposa també una missió. La missió, el fruit que el Senyor espera, és el germà, són els altres.

Convidar a un banquet, aquesta és la tasca que se'ns encomana. I encara més: l'oferiment d'una amistat, una amistat íntima i que ens fa participar de la seva relació amb el Pare: **“Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu**

amos. A vosaltres us he dit amics, perquè us he fet saber tot allò que he sentit del meu Pare” (Jn 15,15). Una amistat que han de poder conèixer i viure tots els homes i dones germans nostres perquè la casa de Déu, la seva llar, el seu amor, són infinitament grans, hi cabem tots...

I no hem d'oblidar que entre els cridats hi ha també un preferits, uns predilectes del Pare, com ho va ser Maria, com ho va ser Josep i com ho som nosaltres en certa manera. Uns predilectes que són els més petits, els pobres, els més vulnerables, els febles o marginats. Els afligits per la soledat (que és una autèntica malaltia de la nostra societat), els ancians als que es menysprea com a inútils, als malalts desnonats, els que tenen condicions de vida indignes i miserables, els angoixats i sense futur aparent. També a ells, pot ser especialment a ells, Jesús els diu amics...

I nosaltres estem cridats a acompanyar-los sense passar de llarg com en la paràbola del bon samarità, a fer-los present la misericòrdia del Pare: **“Vés, i tu fes igual” Lc 10, 37**, ressona de nou en nosaltres.

I ara, en el moment concret que vivim, se'ns presenta l'oportunitat de mirar més enllà de nosaltres mateixos, de les nostres forces i de les nostres pobres possibilitats. El Papa ens proposa un camí que anomenem “sinodal” i que vol dir que és un camí que hem de fer junts.

Si de debò creiem que és l'Esperit Sant que mou la seva Església, la proposta del Sínode no pot ser un tema més a afegir a tants que tenim damunt la taula, no es tracta tampoc d'obrir nous debats afegint-los a tants d'altres que tenim ja plantejats. Hem de creure que és la proposta que l'Esperit ens fa a través de l'Església. La proposta és caminar junts, fidels i pastors, però no caminar de qualsevol manera. És fer junts un camí a partir d'un acte de fe en la força l'Esperit Sant, passant per l'escolta atenta de la Paraula de Déu i dels germans també, un camí que haurem d'acompanyar amb una pregària abundant i que ha de tenir com a objectiu obrir-nos a la missió, a l'evangelització.

Per això penso que, en el moment present de la història, de l'Església i del món, de la nostra diòcesi de Terrassa, el nostre objectiu a desenvolupar no pot ser cap altre que aquest d'evangelitzar, donar a conèixer als altres que Déu els estima, i fer-ho junts. Ho hem de fer caminant junts, sense excloure ningú, i sense que ningú se'n desentengui tampoc.

El Sínode, el camí sinodal, ha de ser una oportunitat de gràcia que no podem desapropiar. I m'atreveria a concretar aquests passos que ens cal fer:

- Refermar la fe, fermes en la fe. Perquè **«nosaltres hem conegut l'amor que Déu ens té i hi hem cregut» (1 Jn 4, 16).**
- A l'escolta de la Paraula, i dels germans... Perquè si la paraula dels homes ens transforma perquè produeix en nosaltres reaccions d'alegria o de tristesa, de pau o de neguit, què no podrà fer la Paraula de Déu, què no farà el qui és la Paraula!
- En la pregària, personal i comunitària, perquè sense ella no ens és possible caminar.

- Convençuts de la necessitat de la conversió. La Paraula i l'Eucaristia ens porten a la conversió. Sense una actitud de conversió res no tindrà eficàcia.
- I així, fent junts aquest camí, oberts a la missió evangelitzadora de l'Església, que surt a l'encontre de cada persona: **"Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangeli a tota la humanitat" (Mc 16, 15).**

En aquest camí sinodal, hem de tenir presents en primer lloc als més petits, els més necessitats com he dit abans. Nosaltres també som petits i necessitats i Déu ens ha mirat amb misericòrdia, i ha actuat, ens ha guarit, ha pagat el nostre rescat amb la seva vida.

Així ho ha fet Ell amb nosaltres i així ho hem de fer nosaltres amb els germans. L'evangelització és fruit de l'amor: **"Aquest és el meu manament: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat"**(Jn 15, 12).

Estimats germans i germanes, en aquest inici del meu ministeri de servei com a bisbe, compto amb tots vosaltres, amb els preveres i diaques que sou els col·laboradors més immediats i als quals agraeixo la vostra dedicació i entrega, als membres de la vida consagrada que feu present l'amor de Déu a través de tantes obres apostòliques i la vivència dels consells evangèlics, als seminaristes que sou esperança de futur per a nosaltres, als laics que sou ferment i llevat enmig del món a través del vostre compromís. I us agraeixo el vostre afecte i la pregària.

No us puc negar que això em produeix una certa inquietud, per això necessito confiar en Ell i en vosaltres i en la vostra pregària. Sant Agustí ho expressà en un dels seus sermons: "Jo, bisbe vostre? Quina por! Però aleshores penso: Vós sou amb ells, i això em consola. Per a vosaltres soc bisbe; amb vosaltres, soc cristià. Bisbe és el nom de la càrrega; cristià és el de la gràcia. Al bisbe el perill; al cristià, la salvació" (Serm 340,1)

Una vez más un saludo y una bendición a todos los que habéis seguido esta celebración y me habéis acompañado a través 13 TV y de diversos medios de comunicación.

Poso sota l'esguard maternal de Maria aquesta nova etapa que junts iniciem perquè ella ens protegeixi i acompanyi vers aquell que és la veritable Salut de les nostres vides i del món.

+ Salvador Cristau Coll

Bisbe de Terrassa